

בין הכתפים] — אמר רב אבין בר רב חסדא אמר רבי יוחנן: אם האדם יוצא בה בשבת, הרי הוא צריך לקשור את שני ראשיה זה בזה מלמטה. כדי שלא תפול מראשו. שאם תפול, ישאנה שלא בדרך מלבוש⁽¹⁾.

ואמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן: וצריך לקושרה למטה מהכתפיים.

אמר להו רבא לבני מחוזא: כי מעבריתו בשבת דרך רשות הרבים מאני [בגדים] לבני חילא שמוטל עליכם לשמשם, שרביבו בהו [שרבכו את שוליהם] למטה מהכתפיים. שלא יהיו מונחים על כתפכם, אלא יראו כמלבוש.

שנינו במתניתין: סכין וממשמשין.

תנו רבנן: סכין וממשמשין בבני מעיים בשבת, ובלבד שלא יעשה כן כדרך שהוא עושה בחול.

והוינן בה: היכי עביר?

רבי חמא בר חנינא אמר: קודם סך את בני המעיים בשמן, ואחר כך ממשמש בהן. שבכך הוה שינוי מדרך שהוא עושה בחול. שבחול נוהגים לממשמש ואחר כך לסוך.

ורבי יוחנן אמר: סך וממשמש בבת אחת. ודוקא בהכי חשיב שינוי.

שנינו במתניתין: אבל לא מתעמלין.

אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן: אסור לעמוד בקרקעיתה של דיומסת [שם

נהר שמימיו מלוחים] בשבת. מפני שהיא מעמלת [מחממת] את הגוף. והרי הוא מרפא את עצמו בכך. ואסור משום רפואה.

אמר רבי יהודה אמר רב: כל ימיה של דיומסת, שבהם היא מרפאת, אינן אלא עשרים ואחד יום בשנה. ו"עצרת" [חג השבועות] היא מן המנין של ימים אלו.

איבעיא להו: האם עצרת היא להאי גיסא, בתחלת עשרים ואחד יום אלו, או דעצרת היא להאי גיסא, לסוף עשרים ואחד יום?

ופשטינן: תא שמע, דאמר שמואל: כולוהו שקייני [משקי הרפואה], מדיבחה [מפסח] ועד עצרתא מעלו לרפואה. אלמא, עצרת לסוף עשרים ואחד יום היא. שאז מסתיים הזמן המועיל של כל שיקויי הרפואה.

ודחינן: דלמא התם, ככולוהו שקייני, מהני עד עצרת ותו לא, משום דכל כמה דקריר עלמא, מעלי טפי לרפואה. הלכך עד עצרת מהני ותו לא. אבל הכא, בקרקע דיומסת, הרי משובם הבלא דאית בה הוא דמרפאת. וכיון דחמים עלמא, טפי מעלי לרפואה. הלכך, אית לן למימר, דמעצרת ועד עשרים ואחד יום שאחריה, מהני. שאז העולם חם ביותר.

אמר רבי חלבו: חמרא ד"פרוזגיתא" [שם מדינה שיינה משובח], ומיא דנהר דיומסת, קיפחו את עשרת השבטים מישראל. שלפי שעסקו בתענוגות אלו, ולא עסקו בתורה, יצאו לתרבות רעה.

רבי אלעזר בן ערך איקלע לחתם [לפרווגייתא

1. ובתוספות נסתפקו בזה, אם הוא משום

דחיישינן דלמא יפריחנו הרוח, ואתי לאיתויי